

Resetips - Abisko

Det blir en lite lättsammare artikel i detta nummer främst för att sommaren hinner komma till nästa nummer och för att jag måste berätta om Abisko.

Säkert har många av er redan fjällvandrat, till och med besökt Abisko, men för mig som maskrosbarn är det viktigt att berätta om mina upplevelser 20 mil norr om polcirkeln.

Resan började i vanlig ordning med packning. Jag hade ringt min goda vän Paula, som bor där uppe, om väder, kläder och annat trevligt som kunde komma tillhanda. Budskapet som jag fick till gensvar var; Bra och ordentliga skor! Jag vet hur vandringskängor ser ut och jag vad de kostar. Sådana har jag inte men näst bästa fick bli till, nämligen mina fina gym-paskor. Här skulle det inte köpas några kängor inte!

Väntan på väskor

Det blir av. Jag och min sambo står lite nervöst och väntar på väskorna (vi

har varit med om att väskorna tidigare tagit ett annat plan och lämnat oss), Kirunas flygplats är litet och det mest märkliga av alla saker finns där; en ren, doppad i röd plast! När väskorna har anlänt lämnar vi dem till busschauffören och frågar om vi hinner äta något. Vilket vi gör. När vi tar tredje tuggan av pyttipannan ser vi att chauffören vilset letar efter oss. Vi ska åka nu, ingen idé att vänta här! Vi väntar i Kiruna istället! Även det var märkligt, vi satt ju och åt! Men vi var så pass uppspelta att det inte gjorde något, så vi for iväg.

I lånade skor

Vi pratade om hur allt var så mycket vackrare norröver, bergen, ljuset till och med luften var så klar att man kände att man levde. Det var helt enkelt underbart. Dessutom hade vi tur, min barndomsvän Paula hade flyttat dit några år tidigare och bodde ihop med hennes sambo Peter. De skulle visa oss allt.

Dag ett började med att vi skulle ut och vandra till Låktatjåkko fjällstation. När urinvånarna fick syn på mitt skoval började de skratta och inom loppet av några minuter så fick jag låna vandringskängor (vilket jag än idag är tacksam för). Ett hett tips är att på förhand boka övernattningsstugan, högst upp på berget. Besök då www.bjorkkliden.com och sök på boende.

Tyst och öde

Någonstans på vägen insåg jag att jag hade varit naiv. Trots att det var au-

gusti möttes vi av is. Trots att jag sporadiskt besöker Friskis och svettis så var det inte enkelt att komma upp för berget. Vandrigen upp tog c:a 6 timmar, och efter flertalet kapitulationer och barnsliga hurmörsvängningar kunde vi äntligen se fjällstationen. Vi var framme. Jag överlevde.

När jag insåg att jag var trygg igen kunde jag beskåda de sköna vyerna. Det var vackert, tyst och öde. Det var efter möjligheten till reflektion som jag kom till insikt över hur mäktig naturen var och hur närvarande Gud var. Jag började fundera över hur mycket som jag hade gett upp och kompromissat med mig själv, exempelvis den stora frågan om varför jag bodde i Stockholm. Varför bor jag i Stockholm? Det är stressigt, smutsigt och jag tror att Stockholm har lurat mig att fokusera på fel saker; Att vara någon (som passar in naturligtvis), sträva efter samma mål (karriär, framgång, rusa igenom livet så att man verkligen kan hinna göra allt) och att hamna i ett samhällsekonomiskt ekorrhjul.

Skapar mål

Den första reflektionen var naturligtvis ensidig och kanske inte heller rättvis, senare insåg jag på resan att alla samhällen skapar sina måsten för att fungera tillsammans, samhällena skapar samma mål att sträva efter även i Abisko, det rör bara andra frågor än i Stockholm. Som ett konkret exempel så var det viktigt att ha den bästa utrustningen (den bästa likställdes nog ofta med den dyraste), det krävdes snöskoter om vintrarna och alla tillbehör var naturligtvis viktiga, vissa hade till och med flera skotrar.

Senare insåg jag att jag inte är ett undantag. Direkt i turistbutikerna hittade jag vandrings skor på rea som bara kostade 900 kr (tillägg ska att jag är en student och min inkomst ligger på 7 495 kr/ månad och resan till Abisko var surt sparade pengar). Det var ju billigt tänkte jag, skorna var dessutom av det bättre märket och skulle tåla det mesta, jag var ju ändå en riktig vandrare. Min sambo påminde mig, tur nog, om hur ofta vi har vand-

rat i våra liv (2 ggr) och mitt gnäll på vägen upp samt min ekonomiska situation, han hade rätt. Men någon souvenir skulle jag åtminstone ha. Det blev en T-shirt.

I skrivandets stund inser jag att jag inte riktigt har hållit mig till mitt syfte; att berätta om paradiset Abisko. Det får inte komma i skymundan trots mina konsumtionsutvecklingar.

Middag med utsikt

När middagen väl närmade sig på Sveriges högst belägna restaurang var vi trötta. I matsalen satt vi och två bord till, det var lungt, utsikten fenomenal och maten var utsökt. Personalen berättade att de bodde i stugan och en gång i veckan gick de ner för berget för att hämta proviant, råvarorna var lokala. Efter middagen bastade vi och sov där efter som stockar i vårt rum. Låktatjåkko är perfekt för maskrosbarn/föräldrar. Det är bara en dagsvandring upp och en dag ner, det är inte dyrt eftersom att man slipper köpa all utrustning som tält, stormkök, sovsäckar m.m. Övernattning, frukost och 3-rättersmiddag för två gick på 1600 kr.

Till Narvik

Något annat som vi gjorde på resan i Abisko var att ta tåget till Narvik, de vackra fjordarna gjorde mig mållös. Vi stannade på ett smultronställe och fiskade. Vi var förberedda på en lång dag, och hade köpt räkor i hamnen. Där satt vi vid en fjord och åt billiga räkmackor och drack kaffe ur termosarna. Fantastiskt! Jag hade dock ingen vidare fiske tur men min karl fångade upp en redig torsk. (Tydligt har inte Norge samma problem med torsk varför det var helt okej att ta den med oss hem).

Ett möte med Gud

Som en liten sammanfattning vill jag uppmana oss att resa mer i Sverige, vi har ett oerhört vackert land. Jag passade på att vandra i Abisko, vilket fungerar bra även för den oerfarne. Jag är lite besviken över att jag inte kan beskriva det sköna där uppe, men det får våra författare stå för, men några bilder kan ju hjälpa på traven. Resan till Abisko gav mig verkligen tid för att samla mig och reflektera vad det är jag egentligen vill med mitt liv, Abisko var för mig ett möte med Gud.

Ellinoora Kuosmanen

